

Tillväxt-reflex – Att kratta manegen

I boken "Klimatet, oljan och tillväxten" strukturerar jag problemen i sex avsnitt, vart och ett uppdelat i några kapitel. Det första avsnittet har fått namnet "Att kratta manegen".

Som titeln antyder sätter jag här ramarna för den fortsatta föreställningen.

Den globala uppvärmningen är en av grundstenarna, men ingenting som jag har funnit någon anledning att spendera så många ord på. Inte för att den skulle vara oviktigt, utan för att det inte finns någon anledning att ifrågasätta den bild som en förkrossande majoritet av vetenskapsmän ansluter sig till.

Om bokens tredje kapitel "Jorden har feber" har jag därför formulerat följande:

Jorden har feber

Det krävs inget vassare slutledningsförmåga för att inse att detta är kapitlet om klimathotet.

Även om den globala uppvärmningen och dess konsekvenser är existentiella hot förärar jag inte frågan mycket mer än dessa sidor. Det beror inte på att den är oväsentlig, utan för att jag ser den som en självklarhet. Det finns en uppsjö av böcker och reportage som beskriver utvecklingen, dess grundläggande mekanismer och följderna som vi ser redan idag.

Jag nöjer mig med att presentera tre grundläggande kurvor: temperaturhöjningen, halten CO₂ i atmosfären och utsläppen av desamma. Tre kurvor som envist pekar käpprätt åt en väldigt het plats.

Men även om jag inte djupdyker i klimatfrågan är det en återkommande referens och ett grundläggande villkor att utsläppen av växthusgaser måste hejdas. Punkt slut.

Och motsvarande korta texter om [de övriga fyra kapitlen](#) som krävdes för en välkrattad manege.

//Stellan Tengroth